

DRECERA

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

DESEMBRE 1987

EDITORIAL

Seguint la línia iniciada el desembre de 1963, la COLLA edita una vegada més una circular informativa, coincidint amb l'arribada de les festes nadalenques.

Des del desembre de 1979, aquesta circular-revista ha pres el nom de DRECERA, iniciant una nova etapa, amb nou format i una periodicitat trimestral. Era molt difícil mantenir aquesta periodicitat. Les dificultats han estat variades, i van des dels problemes per trobar un equip redactor constant, fins al cost econòmic d'una publicació sense suport publicitari.

Per damunt de tot, però, l'interès per tal que aquest òrgan d'expressió de tots els socis continuï endavant és ben pales. Es per això que s'està coordinant un nou equip de redactors, el qual ja treballa des de fa setmanes sobre un nou projecte de DRECERA.

El nou DRECERA mantindrà el mateix format que els darrers, però s'intentarà fer-lo més dinàmic i participatiu. Continuen les mateixes seccions: ressenyes d'activitats de muntanya, excursionisme, esquí, escalada, activitats de la secció infantil, ... A més s'hi inclouen noves seccions, com ara són l'informatiu extern (activitats alpinístiques d'ampli ressò), un còmic, una secció sobre les Gavarres. Amb tot, el format de la revista no es considera tancat ni totalment definit; hom pensa que la riquesa d'aquesta publicació ha de venir per la via de la participació de tots els socis. La Junta, per tant, us convida a tots a fer-hi aportacions.

Per salvar el problema econòmic que abans esmentàvem és molt probable que es recorri a la publicitat.

En definitiva és voluntat de la Junta i de l'Equip de redacció consolidar aquesta nova etapa del DRECERA, amb la participació de tots els socis, fent de la COLLA una entitat més activa, més oberta i per a tothom.

BON NADAL !!!

LA JUNTA.

**Bones
Festes!**

RACÓ de Les GAVARRRES

En el nostre "Racó de les GAVARRRES", dins la revista DRECERA, a més de les notícies d'interès sobre el massís gavarrenc, procurarem donar itineraris per a recórrer els seus diferents indrets.

Aquests itineraris que, en gran part, seran de recorregut matinal, alguns, podran realitzar-se a peu des de la nostra vila i recorreran els territoris propers; d'altres, per la seva llunyania, serà convenient desplaçar-se primer amb vehicle, per iniciar-ne la caminada.

Recordarem que el massís de Les Gavarres ocupa la part més septentrional de la Serralada Litoral i està situat entre el mar (Cap Roig, al municipi de Calonge) i el riu Ter (Campdorà) cobrint una distància, entre aquests dos punts de 37 Qm.

La seva extensió és de 350 Km. quadrats, i

fa de divisòria entre l'Empordà i la Selva. Els municipis entorn del massís que tenen territori a Les Gavarres, si prenem el nostre de referència, i, seguint en recorregut contrari a les agulles del rellotge, són els següents: Llagostera, Sta. Cristina d'Aro, Castell d'Aro, Calonge, Palamós, Vallllobrega, Montràs, Palafrugell, Torrent, Sant Climent de Peralta, Fonteta, La Bisbal, Cruïlles, Sant Sadurní de l'Heura, Monells, Corçà, Madremanya, La Pera, Sant Martí Vell, Juià, Celrà, Campdorà, Girona, Quart, Llambilles, i Cassà de la Selva.

Essent, doncs, l'extensió a recórrer prou considerable, sovint, per a visitar-ne els seus indrets, ens caldrà disposar d'un vehicle o de dos, com en el cas de l'itinerari que anem a descriure a continuació.

RECORREGUT PER LES VALLS DE CAMO'S I DE FOLC

ITINERARI: Urbanització Riu d'Or, de Calonge - Font del Mas Blanquet - Mas Croses - Mas Alenyà - Mas Carbo - Vall del Folc - Serra de Ruàs - Moli de Mesamunt (Vall de Molins).

La zona a visitar pertany als termes municipals de Calonge i Cruïlles. Endinsar-se per les petites valls de Camo's i de Folc, és el motiu de la caminada.

Caldrà, com hem dit, disposar de dos vehicles i deixar-ne un al Qm. 14.400 (Moli de Mesamunt) de la carretera de Romanyà a Calonge. Es pot aparacar bé en un trencant de carretera. Amb l'altre vehicle es continua cap a Calonge i arribats a la població caldrà seguir per la carretera de la Ganga fins a la urb. Riu d'Or. Des d'aquí, a peu, seguirem el curs amunt de la riera de Camo's, on aviat

trobarem la font del Mas Blanquet. Seguirem la riera amunt per visitar les nombroses gorgues i els petits saltants d'aigua. El sòl de la riera és rocós granític i el pas de l'aigua ha anat llimant la roca arrodonint-la i modelant-la amb diversitat de formes.

La riera està cenyida amb el típic bosc de galeria amb els verns tocant a l'aigua. L'alzina i el suro baixen també fins el fonal de la riera. Un dels arbusts més abundosos és la murtra (*Myrtus communis*), s'hi troba també un tipus de lliri força rar, el "fraret" (*Arisarum vulgare*), hi

ha també Isoetes, i el lliri amb espata (*Arum italicum*). Després de visitar aquests interessants racons, cal tornar enrera fins a la font.

Prop d'aquesta un corriòlet que s'enfila pel marge ens durà a uns camps i a una carretera que seguirem amunt i, tot menant-nos per la banda esquerra de la vall de Camo's, trobarem el mas Croses, situat en un petit turó. Som dins el terme de Cruïlles.

La masia és gran i deshabitada, voltada de camps enfeixats. És en aquest mas on va néixer l'illustre

RACÓ de Les GAVARRRES

pedagog Josep Dalmau Carles, autor d'un llibre de lectura que portava el títol de "El Camarada". El mas està en un deplorable estat de conservació, ple de pols i de brutícia, parets esquerdades, i sostres a punt d'esfondrar-se.

Deixarem enrera el mas i tot seguint carretera amunt arribarem al mas Alenyà, en lloc planer, dalt la carena. És un mas de

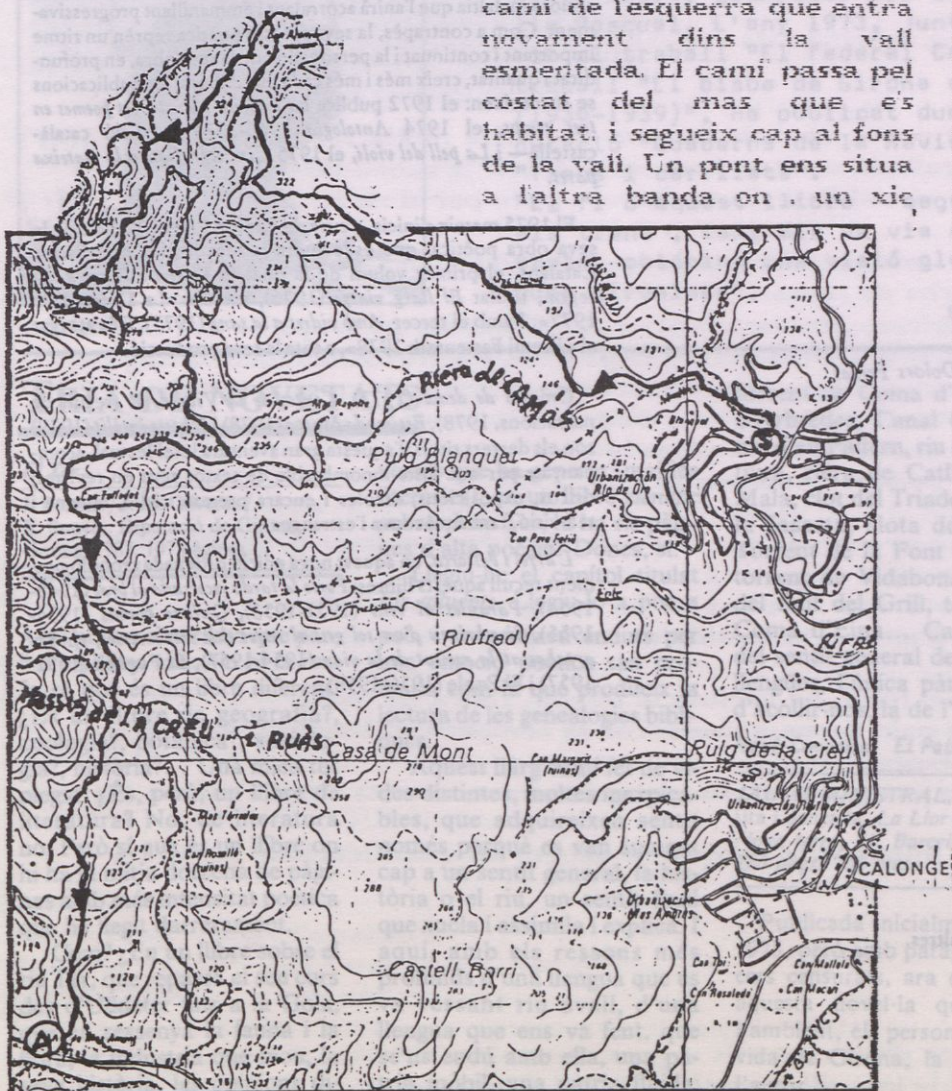
proporcions impressionants, però està derruït. Algunes parets aguanten encara el pas del temps i les bardisses se n'han, pràcticament, apoderat. Aquí el camí creua amb el que baixa de St. Cebrià de la Alis i va cap al coll de la Ganga, a la carretera Calonge/La Bisbal.

Caldrà seguir a l'esquerra, direcció a St. Cebrià o Camós i en comptes d'enfilarnos contrafort amunt, caldrà seguir el camí de l'esquerra que entra novament dins la vall esmentada. El camí passa pel costat del mas que s'ha habitat, i segueix cap al fons de la vall. Un pont ens situa a l'altra banda on, un xic

apartat, es veu cal Patró. El camí s'enfila suaument fins arribar dalt la carena, on entronca amb la carretera que baixa del Puig d'Arques i del Mas Sais, i es dirigeix cap a Calonge.

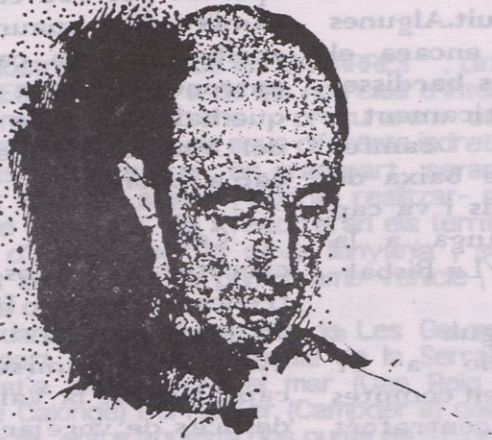
Cal seguir aquesta carretera un tros amunt i trencar llavors a l'esquerra, on es troba el mas Tallades. El camí segueix la capçalera de la Vall de Folc i després de vorejar-la, passa a situar-nos dalt del collet de la Serra de Ruàs. El camí baixa cap a la vall de Molins, passant per l'antic campament militar, fins a trobar la carretera de Romanyà / Calonge, al trencant del Molí de Mesamunt, on hi hem deixat un dels vehicles.

Recorregut total: unes 3 hores i mitja.

l'escriptor i la seva obra

MIQUEL MARTÍ I POL

MIQUEL MARTÍ I POL neix el 1929 a Roda de Ter, poble on ha viscut sempre. A catorze anys entra a treballar en una fàbrica de filatura de cotó. El 1948 una malaltia pulmonar l'obliga a estar-se un any al llit.

El 1954 publica *Paraules al vent*, «Premi Óssa Menor, 1953», el 1957 *Quinze poemes*, el 1966 *El Poble*.

El 1970 comença a patir les primeres conseqüències d'una seriosa malaltia que l'anirà acorralant i emmanillant progressivament. Com a contrapès, la seva creació poètica reprèn un ritme important i continuat i la personalitat de la seva obra, en profunditat i qualitat, creix més i més cada dia. Alhora, les publicacions se succeeixen: el 1972 publica *La Fàbrica i Vint-i-set poemes en tres temps*, el 1974 *Antologia 1966-1974* —edició català-castellà— i *La pell del violí*, el 1975 *Cinc esgrafiat a la mateixa paret*.

El 1975 mateix s'inicia, a cura de Ramon Pinyol, l'edició de la seva obra poètica, que esdevindrà la més llegida dels Països Catalans; el primer volum de la qual és *L'arrel i l'escorça*. El segon, titulat *El llarg viatge* (1976), mereix «La Lletra d'Or 1977». I amb el tercer, *Amb vidres a la sang* (1977), li és atorgat el «Premi Fastenrath 1978», a tota la seva producció.

Crònica de demà (1977), *Contes de la Vila de R* (recull de narracions, 1978), *Estimada Marta* (1978) i *L'boste insòlit* (1979) són els darrers títols d'aquesta gran aventura intel·lectual, acompanyats per una llista innombrable de textos seus en revistes, discos, exposicions, escoles i encara premsa, ràdio, cinema i televisió, tant aquí com a l'estranger.

L'arrel i l'escorça, en aquest nova edició ordenada cronològicament recull aquests llibres: *Porto la tarda recolzada al braç* (1948-1954), *Paraules al vent* (1951-1953), *Quinze poemes* (1954-1955), *Si esbrineu d'un sol gest el secret dels meus versos, els heu arrabassat la meitat de la vida* (1954-1957), *El Fugitiu* (1952-1957) i *El Poble* (1956-1958).

NADALA

A Dolors Feixas

Heu intimat de sobte amb el silenci
i ara teniu un llast indefens de cançons
i paraules antigues.
Podeu —us aconsello—
dir un altre cop les coses
amb ritme lent de sorpresa,
i tot serà més clar,
bo i gronxolant l'Infant
de cor endins com en un somni.
Tot menys dormir.
És tan clara la nit i tan lúcida!
Àngels mariners, en el vaixell de l'aire,
hissen estrelles a tots els pals.
Per qualsevol camí de llum
arribareu al Portal,
és tan clara la nit i tan pura!
Només cal que us deixeu gronxolar,
com l'Infant, per un mar de tonades,
i de sobte, admirats,
comprendreu que la nit comença per vosaltres.
Només cal que estimeu l'esperit
de les coses humils,
i acosteu, com infants temerosos,
els llavis i el cor al Nadó del Portal,
i ja per sempre restareu ancorats

H A N E S T A T N O T I C I A

Dolors Oller, que fou membre del Jurat del Premi "La Colla", de Narració, dels anys 1975 al 1980. El dissabte dia 21 de novembre passat li va ser concedit, ex aequo amb el periodista Josep Mª Casaus, el IV Premi d'assignat Josep Vallverdú. El treball presentat per Dolors Oller és un resum de la seva tesi doctoral. L'obra "L'objectiu de la Paraula poètica, un assignat de tipologia radical" és descriure les formes de figuració literària, d'expressió del llenguatge: la realista, la simbòlica i la didàctica.

Sílvia Manzana, guanyadora del XXI Premi de Narració "La Colla" amb l'obra "Tres històries de dos", va guanyar la VII edició del Premi Just Casero de narració curta amb l'obra "Tendra és la nit". Sílvia diu: "En la literatura fantàstica, més que el component que es destaca sovint, hi busco l'apropament a unes altres realitats que només coneixem a nivell d'intuïció, però que penso que existeixen. Crec, per exemple, en la reencarnació, tot i que potser és una fe interessada, com totes les fets, és clar.

Josep Clara, guanyador per dues vegades del Premi Família Pascual. L'any 1973, juntament amb l'Angel Jimenez, amb el treball "El federal Caimó", i l'any 1983 amb el treball "El bisbe de Girona davant la guerra d'Espanya (1936-1939)". Ha publicat dins la col·lecció de la Diputació "Quaderns de la Revista de Girona" el treball "Trens i carrilets". "El fi d'aquest llibre - segons Clara - és reunir tots els trens, tant els de via ampla, com els de via estreta, obtenint una visió global del tren a les comarques gironines".

extret del Punt Diari

TRIA DE NOVETATS

El Ter

J. Boadas / J. M. Oliveras / X. Sunyer. Diputació de Girona. Girona, 1987. 107 pàgines.

Algú potser s'estranyi que parli d'un llibre així. No hi fa res. Ja sé que és un llibre diferent. ¿És un llibre de geografia?, zoologia?, botànica?, sociologia?, història?... Una mica tot plegat. ¿És, però, un llibre de literatura? No, de literatura no. Però sí que és un llibre on hi ha la mitja dotzena de pàgines amb més intensitat poètica que he llegit darrerament.

Com? ¿En un llibre sobre el riu Ter, que repassa el seu curs des d'Ulldeter fins a la Gola, que en ressenya la fauna i la flora, la indústria que mou, la seva història, les opinions di-

verses que ha generat (mai les literàries), en un llibre científic sobre el riu Ter, hi ha sis pàgines d'alta poesia? Doncs, sí.

Llegiu-ne el capítol titulat *Els afluents*. Llegiu-lo a poc a poc, i us sentireu enduts per una emoció poètica tan profunda com la que produeix la lectura de les genealogies bíbliques.

Aquest llarg camí fet de vides distintes, moltes inexplicables, que adquireixen sentit només perquè es van sumant cap a un sentit general, la història o el riu, un sentit final que xucla i assimila i explica. I aquí, amb els ressons més profunds d'una llengua que es va vessant riu avall, d'una llengua que ens va fent, que se'ns endú amb ella, una pàtria mòbil, una pàtria fluida:

torrent de Coma d'Orri, clot d'Arbredes, Canal Gran, canal d'en Padern, riu de la Pastiura, riera de Catllar, canal Mala, clot del Triader, clot de la Jassetta, clota de Plató... Torrent de la Font del Verd, torrent de Vidabona, torrent del Salt del Grill, torrent de Coma d'Eina... Cap al mar del sentit general de totes les llengües, l'única pàtria digna d'acollir-nos, la de l'Esperit.

Narcís Comadira "El País" 10-XII-87

JAUME MINISTRAL, Ciutat petita i delicada. *La Llar del Llibre*. Nova terra, 81. Barcelona, 1987. 286 pàgs. 700 ptes.

Publicada inicialment l'any 1975, però amb paràgrafs sencers censurats, ara es reedita aquesta novel·la que evoca l'ambient, els personatges i la vida de Girona, la ciutat de l'autor.

MIQUEL CREUS, Gaia... Oh! Gaia. Edicions de la Magrana. Les ales esteses, 38. 176 pàgs. 780 ptes.

Gaia... Oh! Gaia és la primera obra publicada de Miquel Creus (Vic, 1955). La novel·la narra, en un to ensucrat, la relació amorosa de dues dones.

JAUME EL CONQUERIDOR, La conquesta de Mallorca. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. El Tinter dels Clàssics, 14. 112 pàgs. 275 ptes.

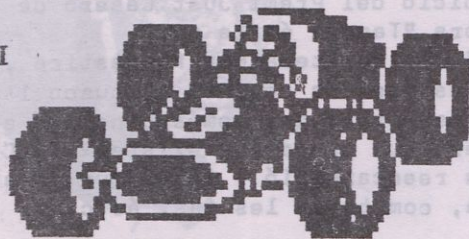
Un volum que pretén acostar als nens i les nenes un dels textos més importants de la cultura catalana, la *Crònica* de Jaume I.

extret de la revista El Temps

seccio INFANTIL

FETS DEL CAMPAMENT D'ESTIU

EL RALLI

Be' ara us explicare' alguna activitat de Campaments : El RALLI !.

Aquest concurs o aquesta prova e's molt dura, es necessita molta forza fi'sica , voluntat i resistencia.Consisteix o e's un ralli de veritat, i em sembla que ja sabeu de que' es tracta perque alguna vegada haureu vist el Ralli Costa Brava , per'o per si no ho sabeu us ho explicare'.

Primer de tot es busquen uns trams o camins per on poder circular.Aquest es marca de manera que sapiguem per on s'ha de passar.

Quan tot això est'a organitzat , els monitors es distribueixen en grups de dos o tres i es reparteixen al llarg dels trams, uns al principi i al final d'ells, d'altres s'amaguen al mig per tal de sancionar-nos amb un minut o me's , depe'n de la cosa irraglement'aria que fem .El Ralli el fem mixte, que vol dir barrejar les proves d'aigua i de terra.Llavors ens distribueixen per grups, normalment so'n de tres o quatre , nens i nenes barrejats.

Quan tot això est'a fet ja podem comencar el ralli.

So'n les vuit del mati' !!.

Alguns dels monitors estan preparats per donar la sortida al primer grup, deixant un espai d'un minut entre grup i grup.

Ja hem fet la primera prova, que ha estat de terra ; la seguent e's d'aigua i les assistencies de cada grup han d'estar a la sortida de cada prova , per tal de poder-nos canviar.

Shan acabat les proves del mati', ha arribat el migdia, l'hora de dinar.

Havent dinat, despres de pair, torna a comencar la competicio'. Despres de tota la tarda de competir, arriba el vespre.Sopem i fem petar la xerrada , per'o no pas gaire estona, perque estem cansats despres d' un dia tan esgotador.

Anem a dormir una mica impacients perque no sabem les qualificacions. Seran les següents :

1er. 6 punts	4art 3 p.
2on. 5 "	5'e. 2 p.
3er. 4 "	6'e. 1 p.

Com podeu veure els punts s'han repartit segons el nombre d'equips.
Be', ja us he explicat una de les millors activitats del Campament.

Salvant obstacles de l'últim tram del ralli

CARLES MENCIO'

Parada anant a les Salines

A punt per la final de bàsquet

L' ULTIMA NIT

S'ha acabat, l'acampada ja e's enrera; tota la nostra colla est'a reunida en un banc de la Coma, parlant de lo 'guapo' que ha estat tot.

A un dels vaillets se li acudeix de parlar de l'ultima nit. I aqui comenca la nostra interessant hist'oria:

La diada dels pares ja e's enrera, tots estem contents perque ja ens estem endinsant en la plena nit; la nit del tot s'hi val!

Els monitors han fixat una hora: les 6 del mati'!!!

Aquella hora els pu..... han de tirar tres petards, i apartir d'aquell moment comenca la gresca.

Sonen les sis en el despertador. Tot est'a preparat: per'o els monitors encara clapen.

Els me's veterans ja tenen els llumins i els petards apunt. ! BOOOMMM !!!!!!!!! el primer petard ha explotat: les cabres es desperten, per'o els acampats encara fa rorongrongo.

! BOOOMMM !!!!! el segon ha petat me's fort. Tots so'n desperts.

! BOOOMMM !!!!! LA GUERRA ha comencat.

Les municions (pasta d'entriaca, escuma d'afeitar,...) ja hen comencat a dispersar-se.

Els monitors, que so'n molt del cap al coixi', encara estan mig endormiscats. Per'o, per seguir el costum, els quatre veterans ja estan a punt d'obrir la cremallera de la tenda. I e's que nosaltres som aixi' !!

Com e's normal hi ha algu'n monitor eixerit i viu, que es a punt d'agafar-nos, i posar-nos de peus a la galleda. Ja es veuen els quatre ganassos, all'a al mig del camp amb una picor que ja els planyo.

Per'o tot d'una, un dels nois de la colla, assegut al banc, ens diu:

APA NOIS !!! que es fa tard i vol ploure; ja ens veurem dem'a. I tots marxem cap a casa.

XARRUPA QUE VESA

Vocabulari:

Fer la rongo, rongo: Fer el so'n.

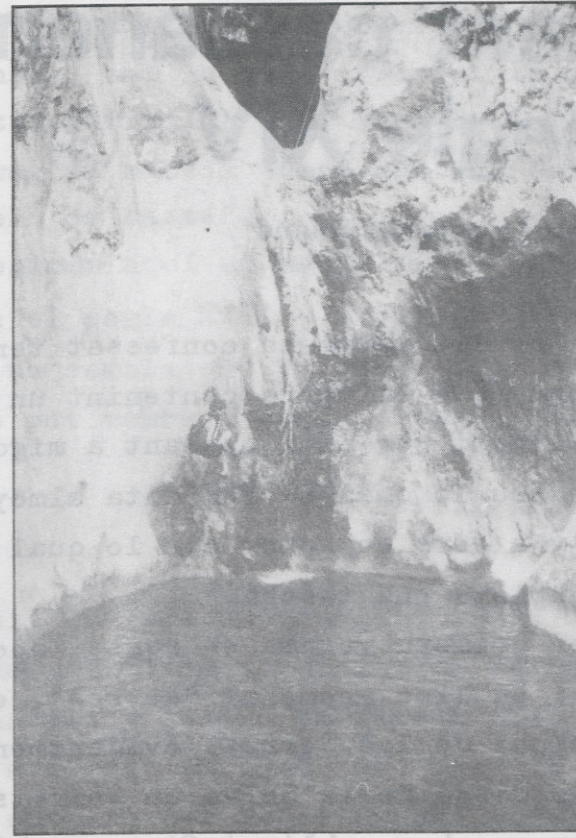
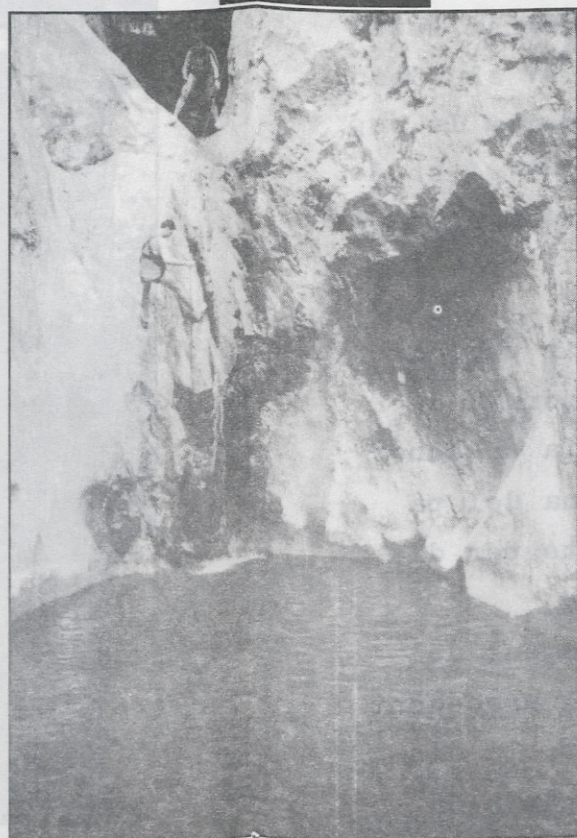
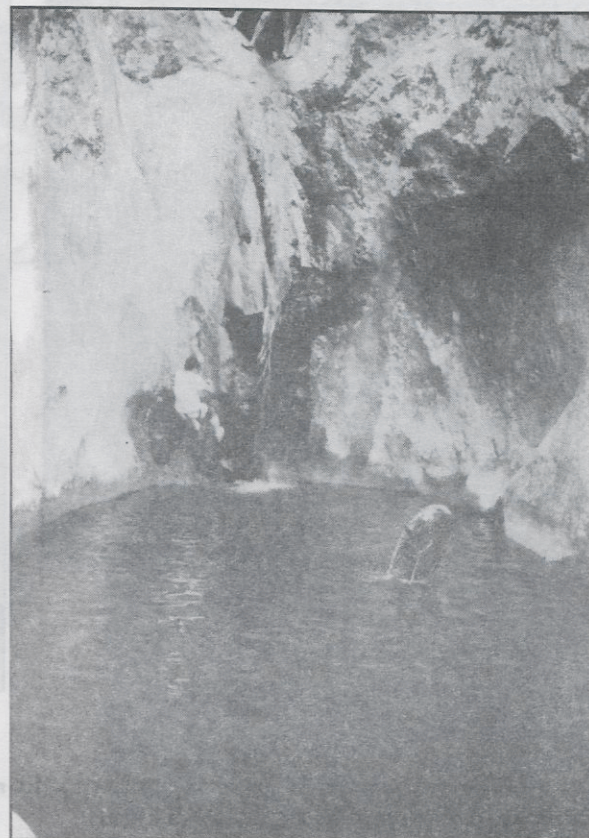
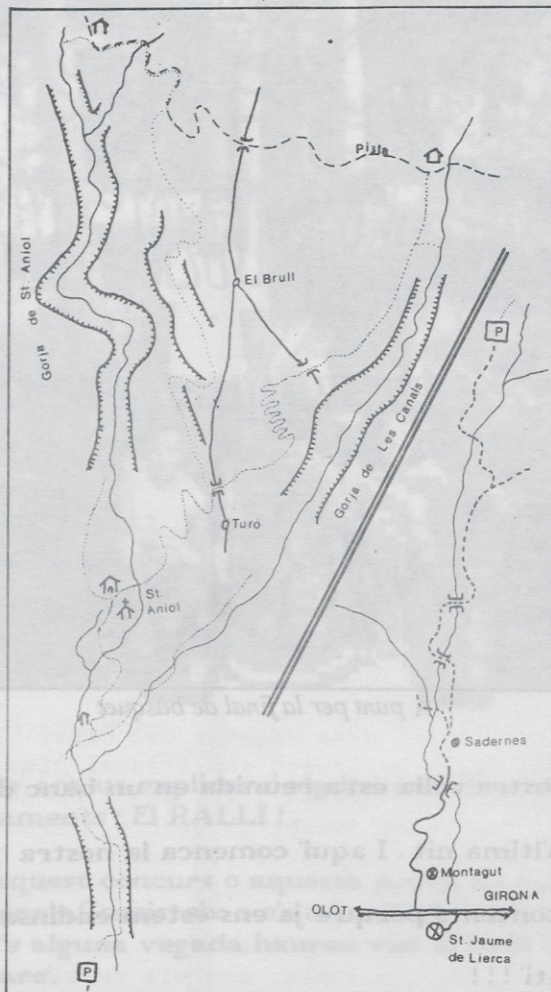
Tenir el cap al coixi': Estar dins el sac de dormir.

BOOOMMM !!!!! Explossio' de petard.

Veterans: Els vaillets me's experimentats del campament.

Peus a la galleda: Agafar i fer patir.

XEVI FAIXEDAS i AMAT PARES.

aquest punt és on l'engorjament adquireix la màxima expressió: l'aigua ha tallat a plom les parets, i ni tan sols hi entren els raigs del sol.

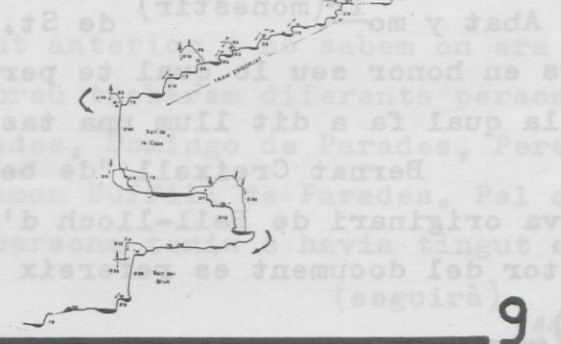
Quan ja es porten uns tretze rappels des de l'inici, s'arriba al Salt de la Capa, a partir del qual l'engorjat s'esvaeix progressivament. Fem el rappel amb molta parsimonia; dues raons ens hi obliguen: la humitat de la corda i la contemplació de les mils gotetes d'aigua que van caient al costat nostre, generades per la curiosa configuració de la paret de la cascada. A la part final hi ha una immensa concreció de roca en forma de capa que li dona nom.

A partir d'ara tornem a trobar els salts més separats i mentre caminem contemplem les severes parets que ens envolten i parlem d'uns intrèpids personatges que anys ha trescaven per aquestes contrades: els trabucaires. Sense adonar-nos-en ens trobem sobre el Salt del Brull, l'últim. Per setzena vegada fem les metòdiques operacions de descens. Passem les cordes per l'ancoratge (es tracta d'instal·lacions per fixar la corda que es van col·locar anys enrera), les llancem cascada avall, baixem rappelant i nedem fins travessar tota la gorga. A la darrera gorga ens esperen els companys i companyes que no han pogut venir.

Quan som a baix reflexionem uns instants: fa 4 hores que ens hem posat a l'aigua, hem passat fred, una mica d'angoixa... però l'any que ve hi tornarem!!!

Joaquim Carreras.

GORJA DE SANT ANIOL
ALTA GARROTXA

Descens de les gorgues de Sant Aniol

Qui hagi anat alguna vegada a St. Aniol d'Aguja i hagi seguit el curs de la riera fins arribar a sota el Salt del Brull, s'haurà adonat que és impossible continuar riera amunt. El doll d'aigua sembla que surt com per art d'encanteri d'entremig de les calcàries cingleres. Els contarforts del Puig de la Noguera i els del Brull estrangulen totalment l'engorjada vall de St. Aniol.

Ara bé, pel damunt de les cingleres hi ha la petita i solitària vall de Rivelles, relativament ampla i plana, i que contrasta amb els altius cingles dels contorns. Hi neixen dos rierols que en unir-se formaran la riera de St. Aniol: els torrents d'en Morató i de Rivelles. Són torrents de poc cabal d'aigua a l'estiu, que travessen plàcidament la curta i plana vall. Conflueixen a uns centenars de metres de Can Quel (una casa pairal situada al costat del torrent d'en Morató)

, quan la vall comença a aprimar-se.

La riera s'encaixa progressivament pel mig de la cinglera, a la qual hi cerca els seus punts flacs. L'aigua soscava les roques formant engorjats inaccessibles o bé salta impunement pels roquissars de les cingleres, fins arribar al Salt del Brull. Els salts d'aigua són nombrosos i en destaquen dos per la seva longitud: el de la Capa i el del Brull, de 40 i 35 m. respectivament. Gairebé tots els salts han originat gorgues d'enormes dimensions, algunes d'elles de fondària superiors als 8 m. La seva verdosa foscor imposa un peculiar respecte.

Això del descens de les gorgues, com podeu suposar, fa referència, doncs, a la baixada que es fa seguint el curs de la riera, des de Can Quel fins al Salt del Brull. Per fer-ho calen unes activitats ben diferenciades entre elles: fer

rappels i nedar.

Gent de LA COLLA hi hem anat dos estius seguits, fent d'aquest descens una sortida que probablement esdevindrà tradicional. Deixem els cotxes al Pla del Moli, i ens acostem a St. Aniol pel seu caminet més clàssic. Des de St. Aniol cal anar a Rivelles, per la qual cosa, fins ara, hem utilitzat les dues aproximacions possibles. Una, la que passa pel marge dret de la riera, que va fins a Can Barrufa i després flanqueja per sota del Coll de la Portellera, ens mena directament a Can Quel. L'altra, que passa pel marge esquerre, és el conegut camí de les canals, que passa pel Collet de Clarióles, Pla Ballador, Pla de la Guilla i Collet de St. Julià, tot voltant el Brull, cim de 1045 m. i fita indiscutible del veral.

Des del torrent d'en Morató i també des del de Rivelles, s'inicia el descens seguint el curs de l'aigua. No cal dir que

és imprescindible perdre totes les manies respecte la fredor del líquid element. Anem amb l'equip necessari: cordes, rappeladors, "baudrier". Alguns porten vestit de submarinista... Arribats al primer salt, hom s'adona que l'empresa no serà gens fàcil. Es tracta d'un rappel que s'inicia sense veure el final, el qual obviament és al bell mig d'una gorga. Tots els començaments i finals són les situacions més conflictives, ja que sovint la col·locació dels ancoratges no és la més adient, i d'altra banda quan hom arriba a l'aigua cal desfer-se la corda i surar alhora.

Els 4 primers salts estan separats i cal avançar un bon tram de riera per anar d'un a l'altre. Els que vénen a continuació gairebé es toquen i cal muntar els rappels l'un darrera l'altre. L'operació és senzilla, però és important no embolicar les cordes i llançar-les amb precisió. En

Un document cassanenc del segle XIV (3)

per Narcís Puigdevall i Diumé

6

"Pere Viver de sangosta de dit terme ha confessat tenir per dit llum en lo lloc anomenat serres una fexa de terra contenint un jornal de bous affrontant de sol ixent en lo camí per allí passant a migdia en honor de Guillem sendro y part en honor seu lo qual te per dita almoyna del pa de la seu de g^a (Girona) a ponent y a cers en honor seu lo qual te per dita almoyna fa a dit llum a tots explets una tascha."

Trobem ací, anomenat per primera vegada en aquest document del segle XIV, el veïnat de Sangosta i un lloc anomenat "serres", el precedent remot, segurament, de l'actual veïnat de les Serres. Evidentment, la distribució de l'entorn de la vila de Cassà de la Selva en veïnats data de molt antic. En els sis apuntaments que hem publicat fins ara, inclòs el present, hem descobert el nom de tres veïnats cassanencs: Esclet, Sangosta i les Serres. Més endavant apareixeran els de Perles, que comprenia els que en l'actualitat s'anomenen Muscaroles i Montroig, Serinyà, Llebrés i Verneda.

Quant al "Pere Viver de sangosta" i al "Guillem sendro" - la darrera lletra del cognom no es pot llegir amb claradat i podria dir "sendra" -, no sembla que hagin deixat cap rastre en la història de la vila.

7

"Bernat Creixell de bell lloch de dit terme ha confessat tenir per dit llum en dit terme en lo Pla de verneda una fexa de terra contenint un jornal de bous ab la vinya que en dita fexa es plantada affronta de sol ixent en la riera de verneda a migdia en honor seu lo qual te per lo venerable Abat y mo^{ir}(monestir) de St. Pere de galligans de gerona a ponent y a cers en honor seu lo qual te per lo señor del castell de cassa dels explets de la qual fa a dit llum una tascha."

Bernat Creixell "de bell lloch" devia ser un veí de Cassà de la Selva originari de Bell-lloch d'Aro, puix ^{que} en parlar de "dit terme" el redactor del document es refereix inqüestionablement al terme cassanenc. Con-

La nostra història

fessa tenir una feixa plantada de vinya al Pla de Verneda, al costat de la riera de Verneda, amb la qual afronta. Es demostra, en aquesta escriptura, que el monestir gironí de Sant Pere de Galligants tingué propietats a Casàs de la Selva, al mateix temps que el Montcada de torn, o sigui, "lo señor del castell de cassa".

Afegirem aquí un petit incís per a fer observar al lector com s'escrivia en el segle XVII - i potser ja en el XIV - el topònim "riera de Verneda". No us sembla que ja seria hora de canviar aquell rètol indignant que encara es pot veure a banda i banda del pont, que diu "Riera Barneda"?

8

"Guillem Pere de candell de dit terme ha confessat tenir per dit llum dues fexas de terra contenint un jornal de bous la una de les quals se anomena de Candell y l'altra de corals affronta de sol ixent en honor de Pere Salvador, a migdia en honor de Arnau de Torrent de candell a ponent en honor seu lo qual te per lo señor del castell de cassa y a cers en honor seu alodial."

No hem pogut identificar, de moment, la situació exacta de l'indret conegut per Candell, que devia tenir la suficient extensió per a que hi habitessin i hi treballessin, almenys, dues famílies : la de Guillem Pere i la d'Arnau Torrent. Surt aquí un altre cognom cassanenc encara vigent, el de Pere Salvador, a més a més de l'inevitable "señor del castell de Cassa".

9

"Arnau texidor de Parades de dit terme ha confessat tenir per dit llum en lo lloc anomenat de parades un quadro de terra contenint un jornal de bous affrontant de sol ixent y de cers en honor seu lo qual te per la almoyna del pa de la seu de Gerona a migdia en honor de arnau de hospital y de ponent en honor de domingo de parades dels explets del qual fa a dit llum una tascha."

Ens trobem en el mateix cas del document anterior : no sabem on era el lloc de Parades, tot i que al llarg del capbreu trobarem diferents personatges que hi visqueren : Arnau Texidor de Parades, Domingo de Parades, Pere Domingo de Parades, Bartomeu de Parades i Ramon Buffill de Parades. Pel que fa a Arnau d'Hospital, suposem que aquesta persona tenia o havia tingut cura de l'hospital cassanenc.

(seguirà)

CÒMIC

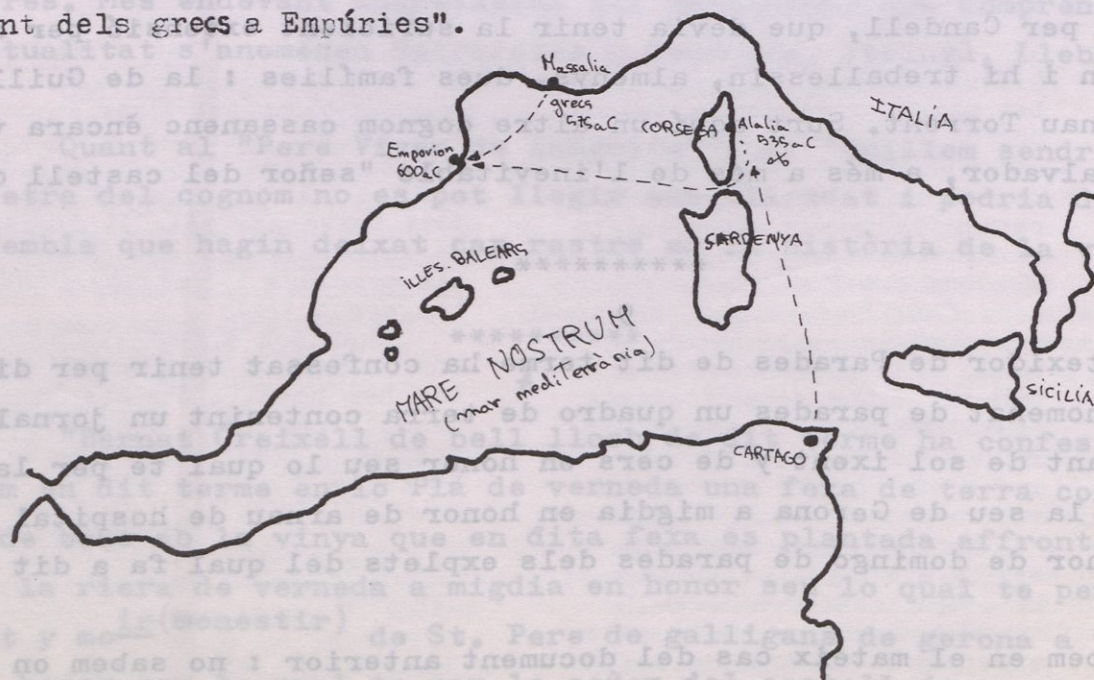
Cap al 575 a.C. els mercaders grecs, ja establerts a Màssalia (Marsella), funden Empúries.

Els orígens de la fundació són, històricament parlant, una mica obscurs. Els grecs de la ciutat de Focea (1) establiren la colònia de Massàlia que va ser ben pròspera, i, al seu torn, els massaliotes van fundar Empúries.

Ara bé, els grecs, tenien un poderós rival, els cartaginesos, que no veien amb bon ull l'expansió que anaven prenent les colònies dels focues. Cartago, per tal d'aturar-ne l'expansió, establí una aliança amb els etruscs i l'any 535 a.C., tingué lloc davant la ciutat d'Alàlia,⁽²⁾ la primera gran batalla naval que enfrontava els grecs amb els seus dos poderosos rivals.

Malgrat que Heròdot explica que el guanyadors foren els grecs, Alàlia va haver de ser abandonada per aquests i part dels seus habitants sembla ser que arribaren a la costa empordanesa i ajudaren als d'Empúries a bastir una nova ciutat, més gran i protegida per sòlides muralles.

La historieta que segueix fa referència als fets esmentats i és una interpretació lliure del llibre de Manuel Brunet "El meravellós desembarcament dels grecs a Empúries".

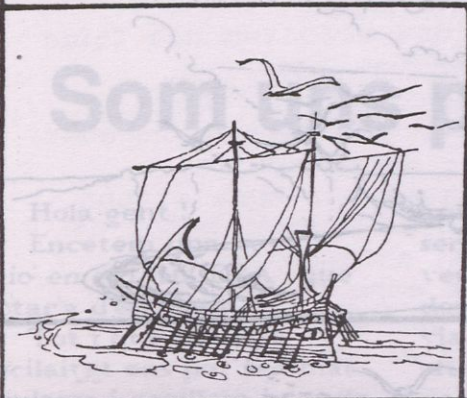

1) Focea: ciutat grega de la costa de l'Àsia Menor. Els seus habitants foren els fundadors de diverses ciutats a les costes de la mediterrània occidental.

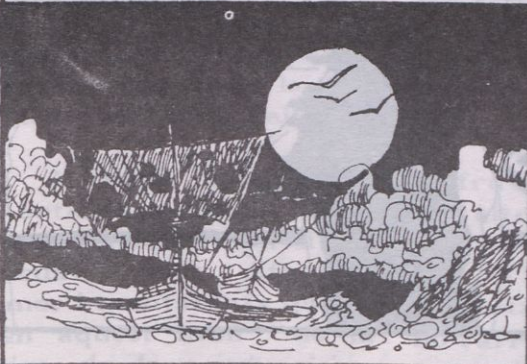
2) Alàlia: ciutat grega fundada pels focues a la costa oriental de la illa de Còrsega.

- L'ARRIBADA -

No Fou en un dia pacèvol, ni es feu sota l'alta protecció de l'Olimp. No creguessiu res d'això: els Déus no hi foren per res en aquest esdeveniment, ni el bon temps tampoc.

Feia una Tramuntana que no s'hi podia tenir cara; el mar semblava boig de tan escuallat, tot ell fet un gran bellugueig de flocs d'esuma, que anaven i tornaven esbojarradament sense nord ni centre.

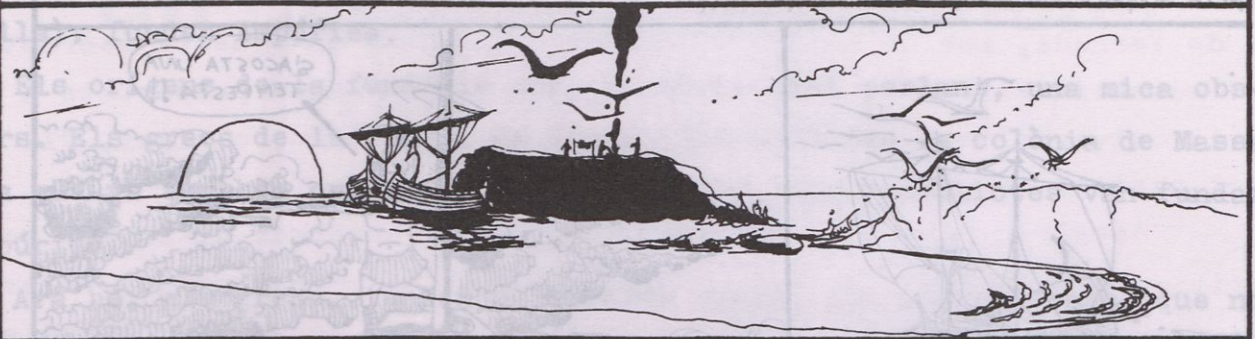
Enllà de la badia de Roses, Feien camí fent tombarelles sobre les onades i dançant com closques de nou dos vaixells amb l'ala apagada. Rondaven la platja de llunya lluny cercant un recer propici on passar la nit. Sobreixint de l'alluentor marina un illot de la allargada i ampla de d'una cornedissa semblava oferir una platja solitària als 2 vaixells grossos...

S'Alteren a l'aigua 3 galifardeus que amb poques gambades guanyaren el pedrot més alt de d'illot. D'allà estant miraren l'amporà a contrallum.

En el golf de Roses i sota el blau matiner d'aquell nou dia...

Els homes i vaixells s'arrauliren en un raconet de platja arrereerat del vent. Es convingué que més valia no fer cap tenda ni descarregar les barques, es feu toc a terra per escalfar el sopar i eixugar la roba.

NO HI ANEU VESTITS
AIXÍ NO SEMBLAREU
FORASTERS

EXEREU

Els homes, enviats pel patró a explorar la platja, s'altaren a l'angua com uns cavalls i en arribar a la platja s'espolseren a Tall de ca, després de la salvatge remullada matinal.

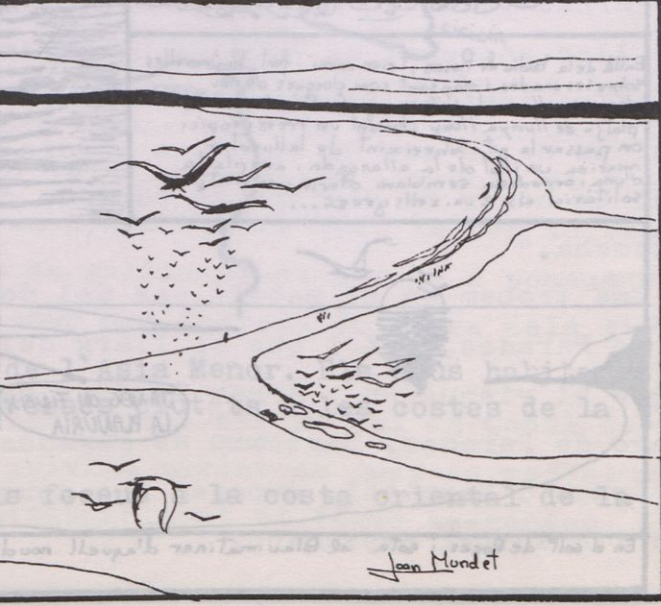
QUIN PAÍS MÉS CLAR
I QUINA OLOR
D'HERBA

FA CARA D'ES-
SER UN PAÍS
MOLT LIBERAL.

QUIN CEL MÉS
ALT!

I EL MAR...
i què me'n
dieu d'aquest
mar? Quina
cosa me's
ben trobada
aquesta
BAOIA.

Juan Mundet

CONTINUARÀ

ESCALADA

Agents

Som uns penjats!

Hola gent!

Encetem una nova seccio' en el DRECERA, que tractar'a d'escalada.

Tot i que aquesta especilaitat ens pot semblar dificultosa i perillosa hem de dir que no ho e's tan com sembla.

Ja fa una colla de temps que uns quants membres de la nostra entitat practiquem l'escalada amb força asiduitat i el que si podem assegurar e's que no som cap mena de "supermans".

Es per això que intentarem des d'aquestes ratlles explicar-vos particularitats, vivencies, curiositats i detalls escrits de manera que tothom ho pugui llegir i passar una bona estona agradable. Si a me's aconseguim despertar la vostra afecccio' ser'a d'allo' me's.

A mida que anem fent articles parlarem de les zones d'escalada d'aquí, d'allà i d'acul'la, dels diferents sistemes i mentalitats que hi ha en aquest món, de la tecnica, de la graduacio' o manera d'esquematzar les dificultats i l'itinerari en un paper, d'activitats nostres o d'altres, etc... tot ir'a vinguent si el coi! del DRECERA no falla.

Aprop del nostre poble tenim zones prou aconseguides per a la pr'actica de l'escalada. Un d'aquests llocs e's ROCA MAURA, a sobre mateix de l'Estartit. Juntament amb aquest escrit podreu veure una via o itinerari (nosaltres en diem vi'es) que estroba en

aquest terrenys. Això servir'a per que pogueu veure com es fa la descripcio' de l'itinerari d'una via, les seves dificultats i altres explicacions necessaries.

Les dificultats venen expressades en nombres de me's petit a me's gran, per a donar a entendre el menor o major grau de dificultat d'una via. Fins fa quatre dies l'escala d'avaluacio' es donava entre 1 i 6. En l'actualitat ja s'avaluen dificultats de set e' i vuit e' grau.

Explicant-ho de manera me's planera, l'equivalencia de grau /dificultat funciona així:

1er. i 2on Gr. caminar per muntanya... si, si, caminar!

3er. t'hi has d'arrapar amb les quatre grapes! ho fas!

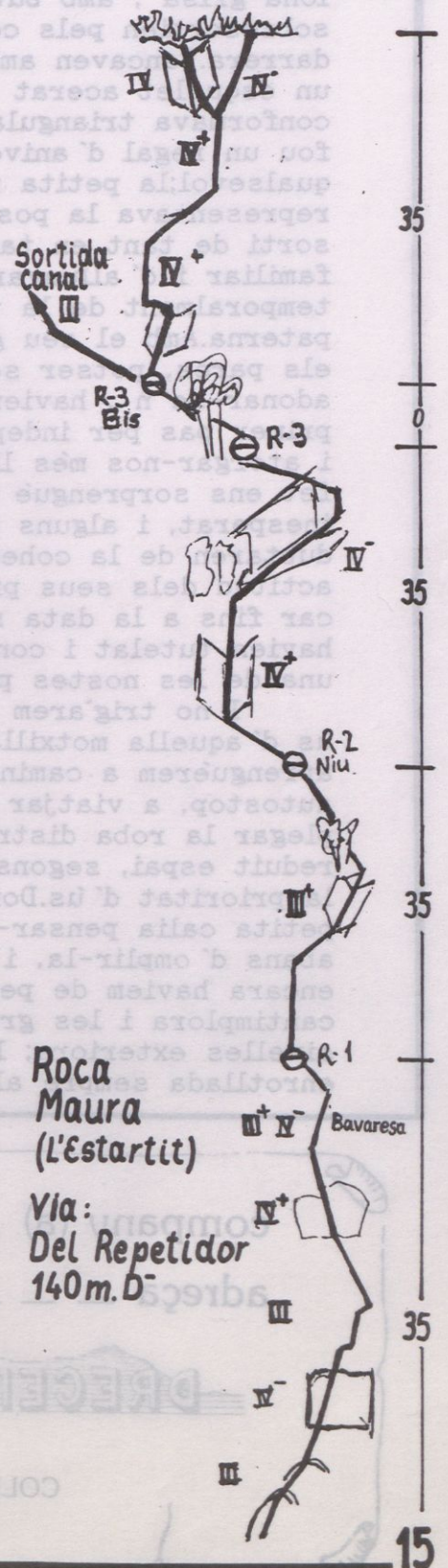
4art. si aguantes disfrutes un ... d'allo' part de l'altre i si no t'arrapes tambe.

5'e. home?? disfrutar, disfrutes ... per'o si no t'arrapes pots "fumbre" una volada "guapa". Val a dir que despre's de la volada no passa res. Pots quedar empenyat, magullat, al·lucinat, per'o quedis com quedis segur que tornes a intentar-ho.

6'e, 7'e i 8'e i els que puguin venir. So'n per atletes, semi professionals i professionals, que ja n'hi han.

Be' gent, ja n'hi ha prou. Seguirem en un altre DRECERA.

Feu bondat. Apa siau!!!

La motxilla

Ens la van regalar quan teniem 14 ó 15 anys. Era una d'aquelles petites motxilles de lona grisa, amb butxaques que sobresortien pels costats i pel darrera. Tancaven amb sivelles i un esquelet acerat les conformava triangularment. No fou un regal d'aniversari qualsevol; la petita motxilla representava la possibilitat de sortir de tant en tant del redós familiar i d'allunyar - se temporalment de la vigilància paterna. Amb el seu gest generós, els pares, potser sense adonar-se'n, havien donat el primer pas per independitzar-nos i atorgar-nos més llibertat. El fet ens sorprengué per allò d'inesperat, i alguns fins i tot dubtaren de la coherència d'actitud dels seus progenitors, car fins a la data sempre ens havien tutelat i controlat cada una de les nostres passes.

I no trigarem massa a fer ús d'aquella motxilla. Amb ella aprenguérem a caminar, a fer autostop, a viatjar amb tren, a plegar la roba distribuint-la pel reduït espai, segons quina fos la prioritat d'ús. Donat que era petita calia pensar-s'ho bé abans d'omplir-la, i al final encara havíem de penjar la cantimplora i les graelles de les sivelles exteriors; la manta enrotllada sempre al damunt ens

indicava que acabavem una feina intransferible, íntima i subliminal. A continuació la col·locàvem amb cura al rebedor de casa i orgullosos la contemplàvem una bona estona abans que el conegut motor del sis-cents, acompanyant nerviosos cops de bocina, ens anunciés que els companys esperaven al carrer.

Amb el temps vam canviar aquelles motxilles de Cavall Fort per unes altres de més modernes, més còmodes i lleugeres, amb major capacitat i de colors vius, d'ajustaments regulables i dissenys anatòmics. Ara hi ha motxilles d'atac, per dormir-hi dies, per fer turisme o per esquiar...: karrimors, millets, servals, artiachs, alpines... Totes serveixen per córrer aventures, totes es fan i es desfan, i totes, igual que aquella petita i primera, les descobrim del rebost quan iniciem un projecte il·lusionat. Elles segueixen obrint i tancant els rituals de la nostra festa més celebrada, l'anada a muntanya.

Les motxilles preparades al rebedor de casa fan bo de mirar-les, com aquella petita motxilla de color gris que anys enrera ens esperava nerviosos i cofats, mentre la mare introduïa un mocador a la butxaca del nostre anorac.

JOAN PINSACH

company (a) _____

adreça _____

DREGERA

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

